

«ΔΕΥΤΕ ΑΠΟΚΤΕΙΝΩΜΕΝ»

Πόσο εύκολα, αλήθεια, διαστρεβλώνει ο άνθρωπος θεσμούς και νόμους! Παρατηρούμε και περιπτώσεις εμπορευματοποίησης θεμάτων ιερών. Διαφοροποιεί καταστάσεις. Αλλοιώνει δεδομένα. Ερμηνεύει πράγματα σύμφωνα με τη δική του πάντα οπτική αντίληψη.

Προσπαθεί ο Χριστός με τον τρόπο του να ανοίξει καρδιές.

Προβάλλει το μέγα θέμα του ερχομού της Χάρης στους ανθρώπους. Κάτι που δεν γίνεται με πανηγυρισμούς και φωνασκίες. Είναι γεγονός, ότι έρχεται ως αύρα λεπτή. Μια απλή κίνηση που χρειάζεται προσπάθεια για να συλλάβει ο άνθρωπος.

Δεν αναζητεί στολισμούς περίτεχνους.

Το άγγιγμα τούτο ισοδυναμεί με την ευλογία του ιερέα. Τον ευκατάλυτο ύμνο. Τη μελωδία την απέρριπτε. Τη Χάρη που μαλακώνει τις ψυχές. Το βλέμμα εκείνου που σκύβοντας σου μεταδίδει την ηρεμία του ανθρώπου που συγχωρεί. Και μαλακώνει την ψυχή. Και όλα τούτα χωρίς φανταχτερά μηνύματα.

Ο ερχομός της τελικά, δεν είναι μια πανδαισία σε τόνο πανηγυρικό. Αντίθετα. Είναι ένα θαύμα.

Που το ζεις. Και το μαθαίνουν και οι άλλοι στη συνέχεια.

Έχουμε μάθει να περιμένουμε αλλά και να αναμένουμε τούτο το θαύμα σαν τηλεοπτική διαφήμιση. Δεν βγαίνει πάντως σε συσκευασία δώρου. Η αγάπη του Χριστού δεν χαμογελά πλαστικά. Σταυρώνεται. Και θυσιάζεται.

Πολλοί ανέχονται στο σπιτικό τους κάποιες εικόνες ξένες. Λίγο ή περισσότερο από την πολυκαιρία και τη χρήση φθαρμένες. Με σημεία αλλοιωμένα. Αποχρωματισμένες ίσως.

Μένουν μακριά οι άνθρωποι από τη ζωή. Αισθάνονται πολλές ελλείψεις και απουσίες από τη ζωή τους. Ζουν μέσα στη δική τους αιώνια μοναξιά. Ασυντρόφευτοι. Μίζεροι. Ξεμοναχισμένοι. Έρημοι.

Η μοναξιά τους δεν είναι αποτέλεσμα απουσίας ανθρώπων. Αλλά, απουσίας νοήματος.

Όταν μέσα στον άνθρωπο δεν συναντούμε τον Χριστό, η ζωή είναι χειμώνας βαρύς. Χωρίς αλκυονίδες.

Το σύνθημά τους ήταν: «δεύτε αποκτείνωμέν». Όλοι προς τα κει λοιπόν. Μόνο παράπονα έχουμε. Ας τον εξαποστείλουμε. Ποιος ο λόγος να περιπλέκεται στη ζωή μας;

Και η ψυχή του ανθρώπου παραμένει γυμνή. Άδεια. Χωρίς περιεχόμενο.

Και οι άλλοι που περιμένουν; Θέλουν από εμάς. Ναι. Και όλο ζητούν με χέρι απλωμένο.

Είναι βέβαια και το πρόβλημα του κενού. Πώς μπορείς να πάρεις από ένα άδειο δοχείο; Και τι να πάρεις από μια καρδιά παγωμένη και γυμνή;

Ζητούνται καρδιές λοιπόν. Μα, όχι για στόλισμα. Για γέμισμα.

Πώς θα γεμίσουν; Ξέρουμε.

Τι θα βάλουμε μέσα; Μα τι άλλο από καρπούς. Αγάπης. Μετάνοιας. Ειρήνης. Όλα όμως προερχόμενα πάντα και διαρκώς από τον Χριστό.

Ο Χριστός περιμένει. Να μας εφοδιάσει θέλει. Μας προσκαλεί.

Τι απαντούμε;

+ ο π. Γ.